

вѣрва никаква работа . . . Държи го тука, само колкото да го има подъ око. Не го пуца да се прибере въ про- нията си, нито пъкъ му дава нѣкакво достойнство въ вой- ската . . . Ала и той самъ, сякашъ не бърза вече да се прибере край Камчия . . . По-рано тѣй жарко ми говорѣше за живота, който ще почнемъ тамъ, тѣй нетърпеливо ча- каше деня на сватбата . . . А сега все намира причини да отлага . . . По цѣли дни и нощи се губи . . . — девойката внезапно прехапа устни, ноздритѣ ѝ затрепераха. Тя закри лице съ ржкава на скжпото си бѣло рухо.

Мария се замисли. Ржката ѝ остана връзъ главата на хърта който, усѣтилъ топлината на дланъта ѝ, притвори клепки въ блаженъ унесъ. Дълго тя гледа танцуващитѣ сѣнки на пламъка, заслушана въ халата, която виеше въ куминя. Между веждитѣ ѝ се изопна една забележима черта.

Откъмъ западната часть на палата се зачуха леки звуци.

Ожие свирѣше на своята лютня.

Мария разпжди тежкитѣ мисли, които я бѣха при- тиснали. Плесна съ ржце. Накара да повикатъ валета. Взе лютнята отъ ржцетѣ му, помоли го да я научи на новата, нечувана до тогава пѣсенъ.

Печална бѣ пѣсенъта на Ожие. Пълна съ тихъ коп- нежъ и затаена страсть. Той седна предъ нозетѣ на госпо- дарката си. Голѣмитѣ му еленови очи се отправиха съ нѣжна преданостъ къмъ тази, която го бѣ избавила отъ позорната служба въ конюшнитѣ и бѣ украсила съ топла сърдечностъ неволническия му жребий.

Мария лесно научи новата пѣсенъ. Научи и думитѣ ѝ, леки и пѣстри като пеперуди. Гласътъ ѝ бѣ дълбокъ и тъ- менъ, като беззвездна нощъ.

— Разкажи ни нѣщо, Ожие. Нѣщо отъ твоята ро- дина . . .

Латинецътъ въздъхна дълбоко, притвори дълги ко- принени клепки. Следъ това каза:

— Знаете ли историята за краль Филипъ Августъ и кралица Ингебургъ?